

11

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 31 grudnia 1963 r.

w sprawie wydawania dokumentów żeglarskich osobom wykonującym indywidualnie rybołówstwo morskie.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. Nr 22, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy osób fizycznych wykonujących osobiście rybołówstwo morskie na własny rachunek lub na rzecz osób wymienionych w art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. Nr 22, poz. 115).

§ 2. Ustala się dwa rodzaje dokumentów żeglarskich wydawanych osobom wymienionym w § 1:

- 1) karta rybacka dla rybaka łodziowego,
- 2) karta rybacka dla rybaka kutrowego.

§ 3. 1. Karta rybacka dla rybaka łodziowego uprawnia do wykonywania połowów na polskich morskich wodach wewnętrznych i w pasie wód przybrzeżnych o szerokości 6 mil morskich licząc od linii wybrzeża lub od linii zamykającej morskie wody wewnętrzne.

2. Karta rybacka dla rybaka kutrowego uprawnia do wykonywania połowów z kutrów na wodach określonych w ust. 1 i na pozostałych wodach Morza Bałtyckiego.

3. Osoba uprawiająca rybołówstwo morskie z łodzi, a zamierzająca dokonywać połowów na Morzu Bałtyckim poza wodami określonymi w ust. 1, obowiązana jest posiadać kartę rybacką dla rybaka kutrowego.

§ 4. Karta rybacka dla rybaka kutrowego nie uprawnia do zawijania do portów obcych, z wyjątkiem przypadków sztormów i awarii morskich zagrażających życiu załogi, jeżeli nie ma możliwości schronienia się do portów krajowych.

§ 5. 1. Dokumenty wymienione w § 3 wydaje urząd morski właściwy dla portu, z którego rybak zamierza uprawiać rybołówstwo morskie.

2. Dokument żeglarski wydaje się na okres nie dłuższy niż lat pięć.

§ 6. 1. Wniosek o wydanie dokumentu żeglarskiego powinien zawierać:

- 1) imię, nazwisko i wiek wnioskodawcy,
- 2) miejsce zamieszkania,
- 3) uzasadnienie wniosku.

2. Do wniosku należy załączyć:

- 1) życiorys,
- 2) opinię z miejsca pracy, jeżeli wnioskodawca był zatrudniony,
- 3) 3 fotografie o wymiarach 60 × 40 mm,
- 4) kwestionariusz osobowy,
- 5) zaświadczenie o stanie zdrowia,
- 6) dokument stwierdzający kwalifikacje zawodowe.

§ 7. 1. Dokument żeglarski traci ważność w razie:

- 1) cofnięcia przez urząd morski zezwolenia na uprawianie rybołówstwa morskiego,
- 2) niewykonywania rybołówstwa morskiego przez okres dłuższy niż jeden rok,
- 3) śmierci rybaka.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 dokument żeglarski podlega zwrotowi do urzędu morskiego.

§ 8. Dokumenty żeglarskie wydane na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów tracą moc z upływem terminu ich ważności, najpóźniej jednak z upływem dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 9. Zasady i tryb wydawania dokumentów żeglarskich osobom wykonującym rybołówstwo morskie na podstawie umowy o pracę regulują odrębne przepisy.

§ 10. W odniesieniu do osób wymienionych w § 1 traci moc zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 9 stycznia 1950 r. w sprawie kart rybackich dla rybaków morskich (Monitor Polski Nr A-12, poz. 121).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Minister Żeglugi: S. Darski

12

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 grudnia 1963 r.

w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe podległe Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu zarządzenia są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami i ich uzupełnieniami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Produkcją jednorazową (ust. 1) jest również produkcja małoseryjna, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Gdy w dalszych przepisach zarządzenia jest mowa o artykułach nietypowych, oznacza to również nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

4. Nietypowymi usługami (robotami) przemysłowymi są usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienie.

§ 2. Ceny nietypowych artykułów produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe podległe Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej uzgadniają w drodze porozumienia wykonawca z zamawiającym na zasadach określonych w zarządzeniu.

§ 3. 1. Podstawą do uzgodnienia ceny (§ 2) jest kalkulacja planowanego kosztu własnego, sporządzona przez wykonawcę po otrzymaniu przez niego zamówienia.

2. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być sporządzona zgodnie z zasadami kalkulacji kosztów obowiązującymi wykonawcę i według wzorów obowiązujących w tym zakresie, z tym że wskaźnik procentowy narzutu kosztów wydziałowych i ogólnofabrycznych powinien wynikać z planu roku, w którym podejmuje się produkcję artykułu objętego kalkulacją.

3. Przy sporządzaniu kalkulacji, o której mowa w ust. 2, należy uwzględnić zysk, jaki wykonawca osiąga z produkcji najbardziej zbliżonych artykułów typowych, jednak nie wyższy niż przeciętny zysk osiągany z całości swej produkcji.

4. Jeśli ceny wyrobów typowych najbardziej zbliżonych do artykułu nietypowego (ust. 3) nie pokrywają kosztu ich produkcji, należy w kalkulacji artykułu nietypowego uwzględnić zysk w wysokości 5%.

5. Przez produkcję najbardziej zbliżoną do produkcji danego wyrobu nietypowego rozumieć należy produkcję artykułu lub grupy artykułów dających się porównać z artykułem nietypowym pod względem przeznaczenia lub technologii wytwarzania.

6. Przeciętnym zyskiem osiąganym z całości produkcji (ust. 3) jest zysk wykazany w ostatnim pełnym rocznym zamknięciu bilansowym.

§ 4. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk z produkcji nietypowej przewyższa zysk określony w kalkulacji (§ 3) więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy, podlegający przelaniu na zasadach i w trybie przewidzianych uchwałą nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1963 r. Nr 36, poz. 175).

§ 5. 1. Jeżeli artykuł nietypowy różni się od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, tylko zmianami w wykonaniu lub w wyposażeniu, podstawą do uzgodnienia ceny (§ 2) jest nie kalkulacja kosztu produkcji artykułu nietypowego, lecz cena artykułu typowego, którą zwiększa się lub zmniejsza o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiąganey na artykule typowym.

2. Przepisy § 3 ust. 4—6 stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. W wyjątkowych przypadkach (np. przy nietypowych skomplikowanych remontach i produkcji skomplikowanych maszyn i urządzeń), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza

jedynie kalkulację orientacyjną, na której podstawie uzgadniana jest wysokość limitu ceny artykułu nietypowego.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną określa się na podstawie kalkulacji wynikowej. Jeżeli cena określona na podstawie kalkulacji wynikowej jest wyższa od limitu ceny (ust. 1), za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

§ 7. 1. Kalkulację artykułu nietypowego (§§ 3 i 5) wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od daty otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji (ust. 1) może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia z zamawiającym.

§ 8. 1. Uzgodnienie ceny (§ 2) następuje przez pisemne potwierdzenie przez zamawiającego w ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji opracowanej przez wykonawcę.

2. W ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji zamawiający może zgłosić na piśmie zastrzeżenia dotyczące poszczególnych pozycji kalkulacji lub ogólnej wysokości ceny z niej wynikającej.

3. W razie zgłoszenia zastrzeżeń (ust. 2) wykonawca w ciągu 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i nieuzgodnieniu ceny.

§ 9. 1. W razie nieuzgodnienia ceny zarówno wykonawca, jak i zamawiający zawiadamiają o tym w ciągu 7 dni od daty wysłania bądź otrzymania pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona:

- 1) ministerstwa, którym podlegają, jeżeli wykonawca i zamawiający nie są uczestnikami porozumienia branżowego,
- 2) zjednoczenie wiodące, jeżeli wykonawca i zamawiający są uczestnikami porozumienia branżowego lub jeżeli wykonawca jest uczestnikiem porozumienia branżowego, a zamawiający jest jednostką resortu zdrowia i opieki społecznej.

2. Zawiadomienie wykonawcy jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym powinno być zaopatrzone w całokształt materiałów dotyczących bezskutecznego uzgadniania cen (§ 3 ust. 1 i § 8).

§ 10. Jeżeli porozumienie co do ustalenia ceny (§ 9 ust. 1) nie zostanie osiągnięte, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której należy skierować wniosek o ustalenie ceny wraz z całością materiałów.

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 1 grudnia 1959 r. w sprawie trybu ustalania cen zbytu na wyroby nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez podległe przedsiębiorstwa (Monitor Polski Nr 101, poz. 542).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Sztuchelski

13

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 30 grudnia 1963 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie uznania śródlądowych wód za żeglowne i spławne.

Na podstawie art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 34, poz. 158) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej z dnia 4 czerwca 1963 r. w sprawie uznania śródlądowych wód za żeglowne i spławne (Monitor Polski Nr 55, poz. 278) wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku nr 1 do zarządzenia:

a) pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26. Rzeka Martwa Wisła od miejscowości Przeglina do wschodniej krawędzi mostu kolejowego w m. Gdańsku (km 18,2)”,

b) pkt 36 skreśla się, a pkt 37 do 49 otrzymują kolejną numerację od 36 do 48,

2) tytuł załącznika nr 2 do zarządzenia otrzymuje brzmienie: „Śródlądowe wody spławne”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej: J. Grochulski